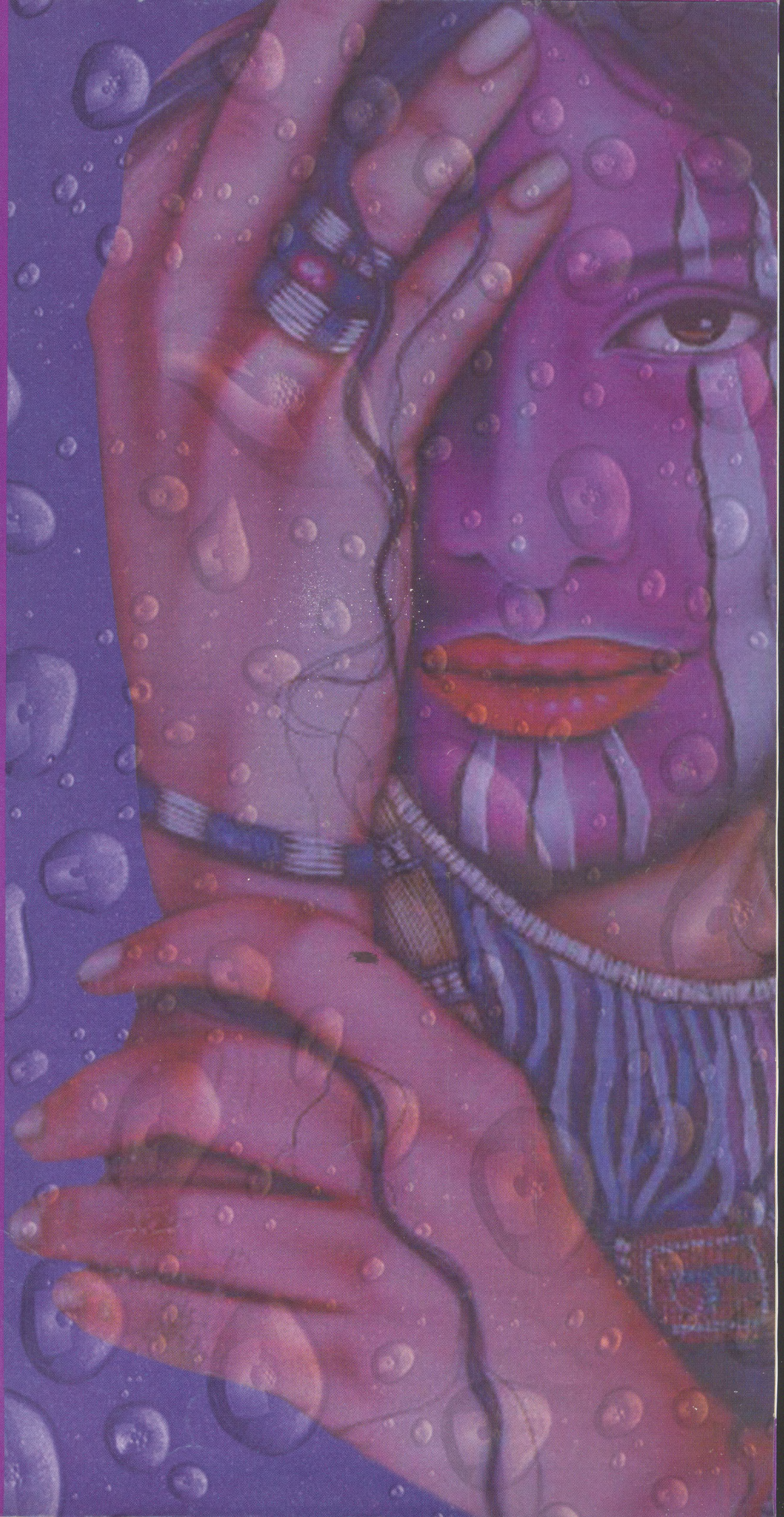

Vivat Akademiya!

Даринка & Мира

Найкращі студенти
1-го року навчання

ПОЛІТОЛОГАМ!!!!

Be - the Best! ?

Be + the Best! ?

Презага прѣвѣт дѣвчѣнѣ,
ако погано знае
економичну теорию, ако
добре знае на
сексуалниѣ практици!

Вѣ

Big Paci

Мама! Передаю тобі вітання!
Я не тільки вступила до
Мохилеки, але й закінчила
перший рік! Ура!!!

Доку.

Привітання від усього ЕКОЛОГІЧНОГО першого курсу!

07.06.2007р. КАТЮЛИ ХИЛЬ 18 років!!!

YPAaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa!!!!

Надюша Іванова!!!
Вітаємо тебе з Днем твого
Народження! (11.06.01)
Ти просто СУПЕР!
Від Ані, Олі, Олі, та усього
економічного факультету.
Посміхайся....

Касовко! Вітаю тебе, я
поїхала в Київ! Мама з
татами, кажуть, з мене
вийде цесь путник... Я вас
люблю!!!

«Нелю» ☺

Від Надюшки -
Привіт усім соціологам
1-го курсу, особливо
вітаеться

- Таню
- Сашу
- Катю
- Іру
- Дашу
- Івана та Катю
- Наді ті Ірі - ФЕН-І,
Светику, Талику, Сергію
(правники), Марині -
ФН, Васі та Ігорю.
- Чмок усім!!!!!!!!!!!!!!

Оля

Привіт!

Ми зустрілись в Могилянці! І це однозначно була доля!

Тепер нам випало щастя поділитись з тобою результатами творчих пошуків, бійок за кожне надруковане слово та натхненних фотосесій на плацу, біля Сагайдачного і на фоні ремонту в Академії. Ми старались! Ми цілий місяць жили ідеєю цього журналу, а останній тиждень спали, обійнявши свої ноутбуки. І ось...

Цей журнал – не просто 16 кольорових сторінок серйозного й смішного тексту, зміксованих з малюнками та анекдотами. Тут все, що було цікаво нам, а отже, має стати небайдужим тобі: про улюблений плац та рідного В'ячеслава Степановича, історії та кросворд про нашу Alma Mater. Могилянське життя та студентські проблеми. А ще твої, могилянцю, фотографії та вислови!

Тобі є чим поділитись зі світом! І є чим його здивувати! Тому не втрачай часу, живи повним життям, твори, мрій, закохуйся, розчаровуйся в людях та знов закохуйся в них. Будь яскравим та щасливим. Приєднуйся до нашої команди творчих та небайдужих і ти зможеш побачити життя по-новому!

BE FREE! BE HAPPY! BE WITH US!

Зміст

Інтерв'ю

з Президентом НаУКМА

В'ячеславом Степановичем Брюховецьким

Хроніки «Міс Кма»

Різні люди – різні враження

«Нас нічим не здивувати»

Відмінні риси могилянського індивіда

«ПЛАСТИчна хірургія суспільства»

Вони ходять поміж нас, могилянці!

Сатирична сценка чи удар по корпоративній культурі?

Скандал із Днем ФСНСТ: до чого домовились та чому навчилися

Аня

Агов, могилянцю!

В своїх руках ти тримаєш перший кольоровий журнал, присвячений тобі, університету та усім подіям, які тут траплялися, трапляються чи будуть траплятися. Невже Академія не заслуговує на інформаційний журнал, який не соромно було б показати іншим? Ми подумали і вирішили почати видавництво. Спершу планували видаватися з нового навчального року, але події посипалися одна за одною, тому склали перелік найяскравіших заходів літнього триместру. І ось...

Найголовнішою метою було створення журналу, який був би гідним тебе, мій могилянцю, та гідним нашого університету, журнал в якому йтиметься тільки про те, що тебе цікавить, де ти побачиш себе та своїх друзів.

«Vivat Академія!» – це журнал про тебе, про мене, про всіх, хто носить звання «Студент Києво-Могилянської академії». Якщо тобі є що сказати, пиши нам, якщо тобі щось не подобається, сміливо критикуй нас. Цей перший номер – спроба створити щось нове, щось важливе, щось цікаве. Якщо нам вдасться це зробити, то з наступного року ти зможеш читати «Vivat Академія!» двічі на місяць, може, і частіше. Все це залежить від твоїх бажань та від наших можливостей. Будемо писати про політику, економіку, визначні події, про людей, про життя, про незабутні ситуації. І якщо зараз ми ще молоді та зелені, згодом, беручи до уваги досвід попередніх самвидавців, виведемо журнал на високий та гідний рівень.

«Про старост, скандали та Президента»

Суб'єкти влади. Інтерв'ю з Глібом Козаком, головою СК

«Засоби масової інформації та провокації»

ЗМІ в НаУКМА. Інтерв'ю з головним редактором газети «Могилянський вісник»

«Приколи нашого містечка»

Кросворд про рідну Alma Mater та привіти

Для мене Могиляка – це ...

Шукай знайоме обличчя!

Наша команда!

Є контакт!

Наші координати

Мозкова Оля

Інтерв'ю

З ним вас можна не знайомити! Бо він - не просто обличчя Національного університету «Києво-Могилянська академія», він – людина, з легкої руки якої Академія відродилась, росла та ставала такою класною, рідною та духом багатою, якою є зараз!!! В'ячеслав Степанович Брюховецький: відомий та таємничий, простий і непередбачуваний. Наш!!!

Питання найголовніше: хто буде Президентом НаУКМА?

Відповідь на нього вже дуже скоро дасть Академічна конференція, яка відбудеться 29 червня. Будуть вибори - цілком серйозні вибори. На сьогодні я вже можу говорити, що є дві кандидатури, які подали пакет необхідних документів. Це професори Сергій Квіт і Володимир Моренець.

Ким будете Ви?

У мене, насправді, величезний спектр діяльності. Я слюсар п'ятого розряду. Між іншим, знайти зараз хорошого слюсара дуже непросто, Президента, повірте, легше. Якщо ж серйозно, то за законом, людина, що керувала два терміни, має право бути Почесним Президентом. Якщо майбутній Президент захоче, я готовий піти на цю посаду. Крім того, ще можу викладати і, якщо дадуть години в цьому університеті, буду із задоволенням це робити. Є вступні тести, якими я довго і серйозно займався. Звичайно, залишаю їх за собою. У мене від тепер буде більше часу. Я буду в Академії!

Чи готували Ви конкретну людину, яка зайняла б місце Президента?

По-перше, ця посада виборна за законом. По-друге, я ж не сказав, що не готував Моренця і Квіта. Я готував значно більше людей. Відвагу мали двоє. Не залишав одну конкретну людину, тому що вважаю подібне недемократичним. Повинні бути вибори, щоб прийшов найкращий на сьогодні. Конкурс був відкритий. Міністерство освіти, що його проводить, подало оголошення про заміщення посади. Крім того ми додатково розмістили інформацію у виданні «Дзеркало тижня» і газеті «День». Я б дуже хотів, щоб було багато кандидатів, не тільки з Академії. Думаю, просто люди трошки не вірять, що будуть справжні вибори. Там же не написано, що Брюховецький не буде подавати свою кандидатуру. І народ допускає, що це пустощі. Можливо, тому така невелика активність. А от коли побачать, що це чесно, що не під мене конкурс і що при живому Брюховецькому тут буде інший Президент, котрий нормально працюватиме в університеті, то вже на наступні вибори, ймовірно, піде більше претендентів. Тому що я вірю, в країні є розумні люди із цікавими ідеями.

Яка головна причина цих змін? Вам стало нецікаво чи вважаєте, що потрібна нова людина, котра зробить кардинальні перетворення?

Кардинально не треба нічого міняти. Я не прихильник різких змін, вони нічого хорошого не дають, тільки руйнують. В Академії створена достатньо потужна база, роботи вистачить і без кардинальних перетворень.

Справа в тому, що «Києво-Могилянська академія» в мені 17 років. 11 вересня 1990 року в 25-й аудиторії Бурси я вперше виголосив текст про необхідність відродити Академію. Хоча тоді ще не думав, що цим я і займатимусь, імпонувала сама ідея. 17 років – це багато. За цей час людина звикає. От, наприклад, я був звик до тих дверей, що стояли раніше в кабінеті. Вони були ганебні. Хоча і дуже цікаві: залишилися ще від адмірала. Там були прибиті дві металеві кришечки від пива. Виявляється, ніхто навіть не знає, що це таке. Це кришечки, в які вкладали пластилін, і адмірал мотузочку заліплював та ставив свою печатку. Якщо б вночі в кабінет хтось зайшов, була б зірвана плomba, стало б помітно. І я якось звик. А потім думаю, стривай, прийде новий Президент і сидітиме за цими старими дверима? Тому сказав замінити їх, щоб здати нове та красиве приміщення.

Але підштовхнуло мене інше. Раніше мій кабінет був у четвертому корпусі. Переїхав я туди 10 років тому. Зробив це спеціально, бо той квартал був геть зруйнований. І там, у дворі, дуже поганий асфальт. Я весь час, коли заходив, думав про те, де б дістати грошей, аби замінити покриття, розбити газони. І справа навіть не в самому асфальті, під ним лежать гнилі

труби, які теж треба поміняти. Це мене пекло постійно. І от, роки три чи чотири тому, йдучи по двору, я вловив себе на тому, що вже не думаю про цей ганебний асфальт - звик. Тоді зрозумів, що треба йти, треба, бо має свердлити й боліти. У спорті є дуже гарний вислів, який, на жаль, майже ніхто в житті не використовує. Він звучить так: «Краще піти на один рік раніше, ніж на одну хвилину пізніше». Тобто для всього є свій час.

Будинок, що будується біля корпусів другого плацу, що це? Це могилянський чи комерційний проект?

Безумовно, комерційний. В тому будинку десь третина квартир буде могилянцям. Тим, хто до нас звертався, ми робили досить істотні знижки. Крім того, передбачені приміщення безпосередньо для Академії, кілька службових квартир для тих, хто приїжджатиме до нас викладати на рік.

Що Ви думаєте про систему зовнішнього тестування? Як вона вплине на абітурієнта-2007?

Кардинально вступне випробування цього року нічим не відрізнятиметься. Щодо зовнішнього тестування, ми розширили коло предметів, з яких розглядатимемо його результати. Система дуже проста: ми визнаємо результати зовнішнього тестування, якщо на вступному іспиті в Академію студент набрав не менше 50 % рейтингових показників. Тоді, якщо він на зовнішньому тестуванні мав вищий результат, він вважатиметься дійсним, якщо нижчий – залишиться наш. Абітурієнт має можливість вдосконалити показники.

Що стосується самого зовнішнього тестування, я за нього. Це треба робити. Лише не зовсім влаштовує, як це робиться зараз. Справа в тому, що концепція була закладена не зовсім правильно. Іспити замінювали тестами. А що кардинально змінилось? Ну що, завдання тестів неможливо дізнатись? Тут я один знаю вступний тест цього року, а коли тестування проводять сотні людей, є варіанти. Я вважаю, тестування має бути незалежним від Міністерства освіти. Коли працюватиме невелике коло людей, зв'язаних присягою чи кримінальною відповідальністю, навести лад буде легше. Все має бути серйозно. Таке можна зробити, хоч воно і вимагає не абияких витрат. Це технічний бік справи. А є ще змістовий. Скласти тести - не проблема, питання полягає в їх комбінаториці. Те поєднання, що ми даємо вам, відповідає моделі бажаного нами студента, в політехнічному це буде неефективно, там своя модель. Тому я вважаю, що так, це треба робити, але тільки якісно і в жодному разі не уніфікувати. Вас не дивувало, чому гуманітарії складають математику, а економісти – історію чи літературу? По-перше всі гуманітарії в рівних умовах,

бо ж всі складають математику. По-друге, коли ми спитали деканів факультетів, чи подобається їм рівень знань студентів всі відповідали, що так. Це означає, що правильно відібрали? Ми шукали цю модель. Нас цікавить людина із широким світоглядом. Сама по собі математика не так важливо, мене цікавить чи людина має механізм мислення. Так само і література... Все це продумано.

Відпрацювання або внесок у розбудову Академії? Звідки взялась ця ідея і навіщо?

Я завжди категорично проти слова «відпрацювання» — це стажування. Але слово вже прижилося, вважатимемо його сленгом. Ідея це моя. По-перше, я хочу, щоб кожен студент знав, що нічого задарма не буває. І навіть, якщо освіту прийнято вважати безкоштовною, вона такою не є. Це з чітких податків гроші йдуть на навчання. Я є прихильником платної вищої освіти. Але тільки в тому випадку, якщо будуть соціальні гарантії з боку університету та держави для талановитої молоді. Талановита дитина не повинна платити за навчання. Більше того, вона повинна мати порядну стипендію. Сьогодні в державі немає можливості забезпечити ці гарантії. Переважна більшість наших студентів навчається безкоштовно. Водночас я хочу, щоб кожен з них розумів, що за це треба чимось заплатити.

З першого набору у нас була плата. На той час 10 доларів на рік. Навіть тоді це не було для студентів проблемою. Минуло два роки і я в один день, своїм наказом, підняв цю плату до 100 доларів. Почалися прояви невдоволення. Гроші вже серйозніші, тим паче, тоді були тяжкі роки, величезний рівень інфляції. Я зустрівся

зі студентами і дав їм альтернативу — стажування. Я спитав: «Хто вміє відправити факс?». На аудиторію в 300 людей, руку підняли троє чи четверо. «То йдіть вчіться, попрацюйте секретаркою, в бібліотеці чи понабирайте якісь тексти, завжди ж є, що робити». Заспокоїлись, пішли працювати. Ще через два роки сума піднялось до двох тисяч. Згодом понизили до 300 доларів. Коли студенти ще навчаються, ремствують, не хочуть, але я не зустрічав жодного випускника, який би сказав, що йому це не допомогло. Вже самі навички працювати з дорослими людьми багатого варті. Ця система є лише у нас. Насправді ж, це віртуальна робота, більшою мірою гра. Ті ж, хто не йде на стажування принципово, платять гроші. Вони йдуть на розбудову Академії, це теж непогано. Нічого не пропаде!

В'ячеслав Степанович — просто чарівний співрозмовник, з ним важко припинити бесіду та вийти з кабінету. Важко, бо шалено цікаво! А потім, прослуховуючи запис інтерв'ю, майже неможливо вибрати головне, бо всі відповіді вражають. Тому так хочеться, щоб це спілкування стало традицією!!!

життєве кредо

В житті кожної людини кредо змінюється. Є кілька виразів, які в певний період були вкрай важливими для мене. Назву три. Перше було «Любов — вище над усе». Це в п'ять років, коли я закохався в дівчинку Зою. Потім я зрозумів, що з жінками не все так просто. Коли я вчився в технікумі, ми відкрили для себе твори Ернеста Хемінгуея. Якраз вирішив тоді вивчити англійську, тому читав в оригіналі. У нього є дуже важлива в моєму житті фраза: «A man is not made for defeat, a man can be destroyed, but not defeated». Коли був вже студентом університету, з'явилися якісь політичні переконання, побачив життя не з погляду слюсаря на заводі, а з погляду студента-журналіста, мені тоді почав імпонувати вираз: «Справжній розвиток неможливий там, де страх перед наслідками сильніший від любові до істини». Тому я втратив страх перед наслідками. А на сьогодні найважливішим є вибудоване колись мною гасло: «Час плінний, а Києво-Могилянська академія вічна»

X-files

Хобі

Хутір, черепки та камінчики.

Я — людина міська і у певний момент свого життя відчув генетичну ностальгію за землею. Так збіглося, що того ж року ми їздили на хутір «Надія» на Кіровоградщині, я побачив як там корифеї облаштували все в степу. І прочитав спогади Лазаревського «Київська старовина», де йшлося про те, як українська шляхта XIX сторіччя жили у своїх маєтках, один до одного в гості їздила. Я захотів свій хутір...

Я сатанію, коли приходжу до землі. Дуже люблю робити щось руками. Нещодавно купив собі воза. Розібрав його, потім зібрав...Запчастини штук десять залишилось, але нормальний такий віз отримався. І тепер постелиш сіна, ляжеш при тому возі книжку читати...

Це ж таке величезне щастя — бачити, як рослина росте, пробивається, як вона бореться з бур'янами. А під землею що робиться! Ми ходимо по ній і не знаємо, а там таке відбувається! В одному кубічному сантиметрі чорнозему два мільйони живих організмів, а ще черв'ячки, кроти різні — уявляєте, які там мікрокосми!

Земля несе колосальний знак тисячоліть. Мій хутір, насправді, історичний. Там повно черепків від всяких глечиків та горщиків. Я спочатку викидав, а потім запитав себе, чому їх так багато? Складається враження, ніби хтось стояв і бив навмисне. І я почав збирати. Вже кілька тисяч є. І все додається. Уявіть собі, яка цивілізація мала пройти тою землею, щоб стільки розбити. Бо це ж грошей коштувало, на ярмарок треба було їхати, шукати, вибирати — просто так не розбивали. І тепер я назбирав вже на ціле панно. Ще камінці колекційною. Всі підписую. Їздити доводиться багато, от на згадку про ту чи іншу місцину і збираю.

Анекдот від В'ячеслава Степановича

В Москві живе простий робітник — українець Вася Сонях. Працює собі на заводі, мешкає в комунальній квартирі, їх там чотири родини, мама, теща, троє дітей. Тут приїздить до Радянського союзу голова французької Компартії Жорж Марше. Його зустрічають, пригощають і питають, що б він хотів спершу побачити. Той каже: «Ну, перш за все я хочу зустріти Васю Соняха!». Незручно ж сказати, що не знають, що то за Вася. Кажуть: «Зараз, зараз, привеземо». Підняли всі служби, знайшли, що так, є такий робітник на якомусь заводі. Почали француза колами по Москві возити, в цей час Васю помили, в новий костюмчик одягли, в трикімнатну квартиру в центрі посадили. Заходить Жорж Марше, на зустріч йому Вася, привіталися, обнялися, пішли говорити. За деякий час прилітає Джиммі Картер. Те саме: перш за все просить Васю побачити. Вже ж знають, де того шукати. Привезли в квартиру, організували зустріч. Все добре. Картер назад полетів, КДБ до Васі, питають, звідки він тих двох знає. А Вася Сонях їй відповідає: «Та я всіх знаю. Навіть Папу Римського» — «Так вже й Папу! Не віримо. Поїхали перевіряти!» Посилають у Ватикан Васю з генералом КДБ. Ті приходять просити аудієнцію, секретарка відповідає, що це неможливо, у Папи все на рік вперед розписано. І тут двері відчиняються, висовує голову Папа й вигукує: «Ой, Васю! Йди сюди!». Вася пішов, а генерала не пускають. Секретарка бачить, що така ситуація, й каже: «Якщо хочете почути Папу, виходьте на майдан, він зараз перед народом виступатиме.» Спустився генерал, стоїть чекає. За ним спостереження ведуть, камерою приховано знімають. Біля генерала якийсь дідуган старенький — старенький, борода вже трясеться, сам на палицю спирається. Тут виходить Папа Римський. З ним і Вася Сонях. Говорить про щось, Васю обійнявши. Аж тут дідуган повертається до генерала і щось йому каже. Той падає і помирає. Дідугана під руки, на допит. «Що ти генералу КДБ сказав? Чому він помер?», той: «Та нічого не казав, стояв він собі, потім упав та помер. Не знаю». Показують плівку, де запис, як дід щось говорив генералу. Дідусь бачить, дітись нікуди: «А! Та нічого особливого, то я тільки спитав: а хто це з Васею Соняхом на балконі стоїть?»

Хроніки "Міс КМА"

Коли в Академії відбувається щось незвичне та надзвичайне, студентська спільнота реагує неоднозначно. Так сталося і з проведенням конкурсу «Міс КМА»: були люди, які з радістю та блиском в очах потопали в КМЦ дивитись і вболівати, а були ті, хто вже до самої ідеї поставився скептично. На сторінках журналу ми дали можливість висловитись всім: і організаторам, і учасникам, і критикам.

Для тих, хто не знав чи забув, нагадуємо: конкурс відбувся першого червня, був присвячений дітям та могилянцям (що частково одне й те саме), зібрані кошти пішли на допомогу Гадяцькому дитячому будинку. Організували все це щастя дівчата – першокурсниці: Анастасія Балюк, Марія Анчишкіна та Юлія Череднікова.

А тепер слово народу...

Коли в Могилянці з'явилися афіши з інформацією про конкурс, ми звернулись до організаторів із тим, щоб дізнатись, звідки це і навіщо. Ось те, що ми тоді дізнались...

Vivat Академія: Звідки взялася ідея і з чого все починалось?

Юлія Череднікова: Почалося все з того, що виникла власне ідея. Чому б ні? Чому б не створити в Могилянці щось нове, чого не було. Конкурсу «Міс КМА» ще не проводилося жодного разу. Ми зацікавилися, адже це можливість подивитися на Академію з зовсім іншого боку. Також завжди дратувало, що є купа анекдотів про наших дівчат, якесь упереджене ставлення. Сама ідея виникла ще в січні. Спершу було досить багато сумнівів. І тільки десть місяці півтора тому ми почали серйозно думати про це.

VA: Наскільки відомо, вас троє організаторів. Як ви знайшли одна одну?

Марія Анчишкіна: Ми з одного курсу, товаришуємо з самого початку нашого навчання. Тому звісно питань про те, хто буде входити до складу організаторів, не виникало - ми троє.

VA: Як розподілили ролі?

Ю: Ми стоїмо на тих засадах, щоб кожен був головним. Кожна з нас трьох робить дуже багато, тому це було б нечесно розподіляти конкретно ролі. Неможна визначити, що одна

займається лише спонсорами чи лише технічним обладнанням, адже кожна має свої різні зв'язки і ми можемо допомагати одна одній.

VA: Чи не виникало суперечок? Чи не повторюєте ви одна одну в діях? Як домовляєтесь?

М: Погляди на найважливіші речі у нас однакові. Звісно, ми узгоджуємо хто що робить, але не загальний напрямок роботи, а те, що ми будемо робити завтра, кому телефонувати, з ким домовлятися.

Ю: Насправді ми цілими днями разом. О восьмій ранку зустрічаємось і до самого вечора вирішуємо всі питання. І так кожен день.

VA: Розкажіть, будь-ласка, детальніше про вашу благодійну мету в цьому заході.

М: Після виникнення ідеї зробити щось серйозне в Могилянці, ми шукали підгрунття. І одразу ж вирішили зайнятись благодійністю. Дитячі будинки Київщини відкинули, бо їм приділяють багато уваги різноманітні фонди та організації столиці. Шукаючи заклад, що потребує допомоги, ми натрапили на Гадяцький дитячий будинок, де перебувають діти-сироти з вадами розумового розвитку. За гроші на квитки та зі скриньок пожертви, купимо медичне обладнання. Взагалі вся підготовка до конкурсу почалася з поїздки у дитячий будинок. Ми спілкувалися з директором, бачили цих дітей. До речі, ті фото, що вивішені на сайті, це справжні дітки, які проживають у тому дитячому будинку.

Ю: Це діти від 3 до 7 років. Вони дуже гостинні та привітні. Коли ми до них приїхали, то до мене відразу підбігло 5 дітей: один почав заплітати мені волосся, інший роздивлятися фотоапарат. Після такої зустрічі не зможеш ось так взяти і просто поїхати. Ми збираємося також купувати спортивний інвентар, адже дітям потрібно розвиватися, а у них є лише три велосипеди на 70 малюків, та й ті не в найкращому стані.

VA: Хто вам допомагає?

М: Нам допомагає дуже багато людей, ми їм безмежно вдячні. Власне з Могилянки це Перепичай Катя, майбутній політолог, відповідала за зв'язки з адміністрацією, соціологи активно нас підтримували: Сергій і Міша з першого курсу, та Коля - з другого, а також наші друзі та знайомі поза Академією. Надзвичайно приємно, що люди пішли на зустріч.

VA: Який головний критерій оцінювання дівчат?

М: Головна вимога - це гармонійно розвинена людина.

Ю: Дівчина має бути яскравою. Дуже важливо зробити не просто конкурс, а шоу. Журі обирало тих конкурсанток, яких "видно" на сцені, адже кожна учасниця має бути особливою.

VA: Як ректорат реагує на вашу ініціативу?

М: Для Могилянки то є добре, адміністрація нас підтримує.

Ю: Нам дуже допомогла пані Наталя Шумкова.

VA: Чи хотіли б ви побувати на місці конкурсанток?

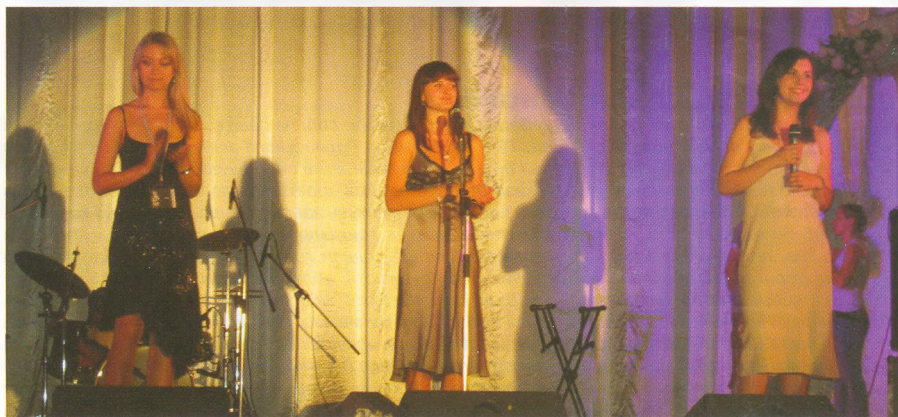
Ю: Це важке питання, адже дивлюсь на них, як їм нелегко перед аудиторією, і не знаю, чи вийшла б я на сцену.

М: Хотілось би бути гідною Міс КМА.

VA: Що б ви хотіли сказати дівчатам?

Ю: Їм варто віддати належне, адже це треба мати сміливість, щоб зважитись на такий крок.

Бася

Не мала баба клопоту – затіяла «Міс КМА»!

Тепер у Могиляки є Міс...

Переможницею стала конкурсантка під номером шість – Тетяна, студентка першого курсу природничого факультету. До речі, староста хіміків. Вітаємо з перемогою активістку та просто красиву дівчину!

Конкурс відбувся і настав час підбивати підсумки. Відбувся вперше, отже, неминучими були погрішності і помарки. А як би хотілось, щоб вийшло чітко і злагоджено! І скільки вже можна виправдовуватись оцим «уперше». Звичайно, дякуємо трьом дівчатам, які взялися за таку нелегку та невдячну справу і втілили ідею конкурсу краси в життя. Але втілення втіленням, а організація кульгавила, до того ж на обидві ноги.

Перше - звук. Це - одвічна проблема могилянських заходів будь-якого рівня....Отож вона залишилась традиційно незмінною. Проте цього разу відсутність потрібної фонограми завадила двом конкурсанткам належно представити заздалегідь підготований номер (невдача спіткала учасниць під номером 5 та 14 – Ірину й Марту).Очевидно, це вплинуло на рішення журі, адже ці дівчата не потрапили до п'ятірки фіналісток. Хоча Марта, не зважаючи на прикрий інцидент, отримала приз глядацьких симпатій, отже, мабуть, мала непогані шанси...

Друге - організація відбору та оцінювання...Якими критеріями керувались мачо (за словами ведучих саме відомі могилянські ловеласи відбирали претенденток), що виокремили п'ятнадцятку з близько сімдесяти студенток, які прагнули стати королевою краси Києво-

Могилянської академії? Це-таємниця. Але найбільш прикрий є той факт, що такою ж таємницею виявились і критерії журі, яке безпосередньо обирало переможницю. Та й склад трохи відрізнявся від того, що було спершу заявлено. Так, наприклад, Олег Собчук (лідер гурту С.К.А.Й) після виступу не став виконувати обіцяну роль судді. Можливо, варто було зробити відкритий відбір або хоча б скласти комісію не лише з примарних мачо, яких в обличчя ніхто й не бачив, а залучити викладачів і хоч кілька представниць прекрасної статі? Сподіваємось, що надалі (за умови, що традиція конкурсу таки приживеться) усі гострі кути буде підпиляно, а спірні питання вирішено!

Досить змазаним отримався початок дійства. Під час першого виходу дівчат на сцену ведучі представляли одну конкурсантку, в той час як зовсім інша дівчина, збентежено посміхаючись,

виходила на середину...Чия це недопрацьовка, важко сказати, але учасниці мали поставлене дефіле, яке змінити не могли. Швидше за все, ведучим дали не той текст, чи вони самі заплутались у рядках....Одним словом, дізнатись про дівчат бодай щось із їхніх характеристик було майже неможливо.Та й знання ведучих української мови можна поставити під сумнів. Весь час відчувалась неприродність та напруженість у мовленні, а часом зустрічались й відверті русизми...

Не зовсім чесним був конкурс запитань, які ставили п'ятірці фіналісток.Чомусь усім дівчатам

запропонували відповісти на однакові запитання, а не, як це зазвичай відбувається на конкурсах краси, кожній на своє.Таким чином конкурсантка, якій довелося відповідати першою, мала перевагу, адже в неї не було шансу повторитись, проте кожна наступна дівчина отримувала більше часу на роздуми...Тут неприємно здивували самі студентки, розповідаючи, як витратять мільйон, усі щедро жертвували гроші на благодійність, але жодна й словом не згадала рідну Alma Mater...

Цілковитою несподіванкою для залу став той факт, що в інтернеті можна було голосувати за уподобану конкурсантку, яка в результаті отримала б звання найстильнішої та подарунки від спонсора. Після кількох хвилин плутанини, представниця компанії, що надавала приз, особисто обрала цю дівчину.

Зрештою, промахи та недоліки організації - це ще півбіди...Конкурсу бракувало родзинки.Не було жодного натяку на перевірку рівня інтелекту учасниць. А це був не простий конкурс краси, а конкурс краси найрозумнішого вишу України!

Христина

Як би не оцінювали конкурс журі, учасниці та глядачі, маємо віддати належне організаторам! Дівчата зробили дуже багато! Постарались, щоб вийшло дійсно цікаво та професійно. За що їм і дякуємо!!! Молодці!!!

Дівчата у с-с-с-у-у-у-княх або Новий погляд на красу

«Краса врятує світ!» – затерта, проте вічно актуальна фраза.

Ситуація сприйняття краси в нашому університеті стає схожою на горезвісні анекдоти про блондинок та їхню філософію. («Ідуть дві дівчини: одна - красуня, а друга з Могилянки...»)

Хочу зазначити, я – учасниця конкурсу, тому маю на меті розповісти про все зсередини. Вражень дуже багато, але про все по порядку.

Про Вакарчука, Євробачення та закордонний паспорт День найперший.

17 травня, КМЦ Могилянки – день та місце кастингу. Щоб потрапити на нього, слід було попередньо зареєструватися на спеціально відкритому сайті конкурсу misskma.kiev.ua. Згодом організатори зізнались, що були певні побоювання, а чи стане це комусь цікаво. На кастинг прийшло понад 70 осіб! Тож, схоже, стало!

Обиралося 15 фіналісток. Члени журі – студенти НаУКМА – по кілька чоловік від кожного факультету. Чесний розподіл ролей: від конкурсантик – кілька слів про себе, мрії, захоплення, таланти; від журі – провокаційні питання. Хлопці відірвалися на славу! Їх цікавило все: від звичайного „Які книги читаєте?“ до інтимного „Скільки дітей хочете мати у майбутньому?“ Котрусь запитали, за кого вона голосувала на

Євробаченні, іншу про ставлення до сучасної літератури та творчості Святослава Вакарчука.

Учасниці отримували від кожного судді оцінку від 1 до 10. Таємно від самих конкурсантик. Також не розказували, за якими саме критеріями оцінювалися дівчата. Але, на мою думку, в таких ситуаціях найважливішою залишається впевненість у собі. Про результати першого етапу змагань в той самий день по мобільному телефону дізналися 15 щасливих фіналісток.

Це гарне слово «сесія»... Фотосесія!

Вже наступного дня, „міски“ поїхали на фотосесію для сайту. Ці ж самі фото ви могли бачити на афішах, а також на вхідних квитках. Наш фотограф Ігор дуже серйозно і професійно поставився до зйомки. Він ретельно виставляв світло для кожної дівчини, шукав найкращі ракурси. Загалом фото вийшли непогані, хоча залишилися і незадоволені – сподобалися знімки, але не сподобалася їх обробка на комп'ютері і вигляд на квитках.

Тетяна Васильєва -переможниця

Все має бути красиво! Дефіле.

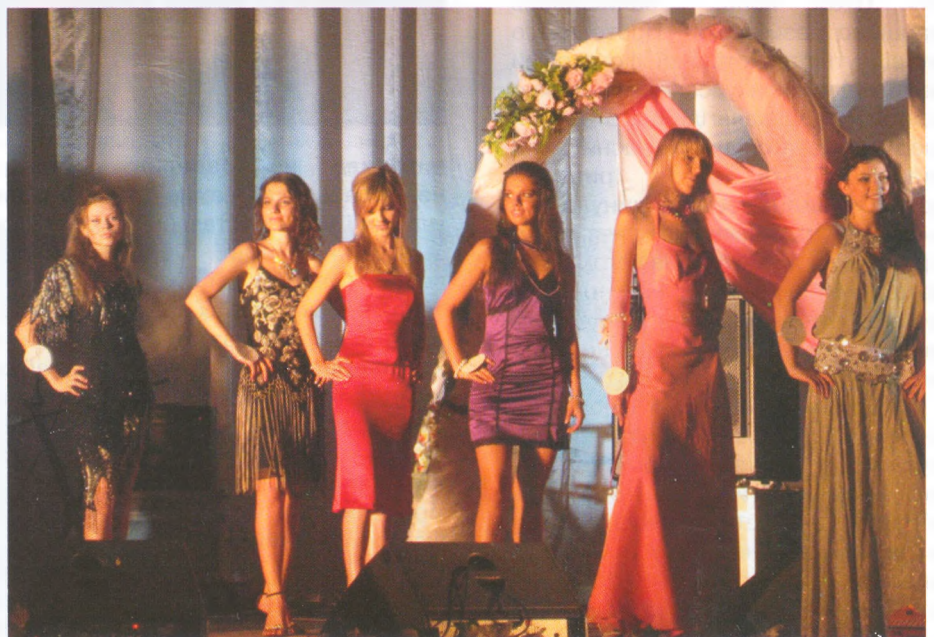
Основою будь-якого конкурсу краси є дефіле – виходи дівчат і їх переміщення на сцені. З 15 учасниць лише 4 займаються модельним бізнесом. Для інших викладати це мистецтво взялась запрошена спеціально для цього Наталя – професійна модель з агентства «Карін».

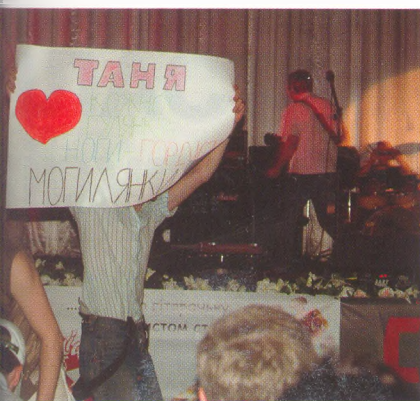
Слід зазначити для усіх скептично налаштованих читачів, що хоча дефіле виглядає досить просто, насправді, щоб досягти певних успіхів, треба довго тренуватися. На початку кожної репетиції ми робили спеціальні вправи, щоб розім'яти потрібні м'язи.

Телебачення. Все серйозно.

Грандіозному заходу потрібна реклама. Саме тому організатори вирішили відзняти відеоролик про нас і конкурс та показати його по телебаченню.

Знімали на плацу. В приміщенні нової бібліотеки. Один оператор. Звичайна

амера. Швидко та під «спецефекти» раптовим вимиканням світла. Це те, що було відзнято, мали професійно обробити на телебаченні, змонтувати з виступами журів – учасників фіналу 1-го червня, показати. Музичний канал М1 опустив ролик в ефірі ранкової передачі «Guten Morgen» в середу, 30 травня. Ще один канал – СІТІ – вже після конкурсу. Отже, зусилля організаторів і учасниць мали змогу обачити усі, хто має вдома телевізор.

А за це і соромно має бути!!!

Набуття жоден конкурс краси не обходиться без скандалів, непорозумінь між учасницями і негативних емоцій.

Ам з цим пощастило. Конкурс промігся уникнути будь-яких скандалів. Звичайно, були проблеми, але все якось або саме вирішувалося, або цьому сприяли організатори, за що їм дуже дякую.

Конкурсантки прекрасно зійшлися, навіть потоваришували.

А так, щоб меду, й ложкою, на жаль, не вийшло.

На наступного дня після кастингу на форумі (bo.net) почалося бурхливе обговорення. Відвідувачі сайту з впевненістю паровоза приводили, що в Могилянці нема красивих дівчат, що всіх вибрали „по лоту“, вони тупі ляльки і т.п. Вражав той факт, що ще протягом тижня фіналу не було відомо, хто саме пройшов у фінал, а в той самий час учасники форуму дозволяли собі обливати нас брудом.

„Ти бачив, які с-с-с-укні?“

Виявляється шоу, яке нам обіцяли організатори, вдалося на 300 відсотків.

Звичайно, хтось може згадати неполадки зі звуком чи проблеми з опитуванням на сайті. Так, це було. Але не слід забувати, що це вперше історію нашого вузу було

проведено таку акцію і що організатори – це точно такі ж студенти КМА, як і ми з вами. Вони насправді зробили шоу: глядачів розважали гурти «С.К.А.Й.», «Антитела», «Neon», а також гурт Мирослава Кувалдіна «The Bjo». Сам же Мирослав Джонович разом з Дмитром – діджеєм Хіт FM – були ведучими концерту. А одним з членів журі був Vova zi'Lvova. На фоні цього зорепаду просто язик не повертається щось там критикувати. А головне те, що навряд чи хтось після цього скаже щось на кшталт „І я б зробив не гірше“.

P.S.

Лише уявіть, що відчуває звичайна людина, коли стоїть за кулісами, а з одного боку біля неї проходить Міністр прем'єр Кувалдін, з іншого – поціновувач жіночої краси Вова зі Львова, а прямо попереду – молодий і талановитий Олег Собчук – лідер гурту «С.К.А.Й.» Ці відчуття неможливо передати словами, їх неможливо збагнути. І це прекрасно! Я, Анна, учасниця під номером 11, не вийшла до фінальної п'ятірки. І що з того? А нічого! Можливо, хтось іронічно зауважить, що мої слова неправдиві. Що ж, я не можу переконати всіх. Але найголовніше залишається незмінним: ці два тижні – надзвичайний час.

Хотілося б цією статтею відповісти на всі закиди щодо дурних моделей. Але я розумію, що мої слова навряд чи переконують запеклих ворогів модного одягу та сучасних зачісок. Найменше мені хотілося б починати

читати мораль чи вести серйозні розмови про те, як погано бути обмеженим у своїх поглядах і думках. Я просто хочу подякувати учасникам конкурсу за те, що вони кожную секунду доводили, що краса все ж врятує світ. Дякую їм за те, що вони особистості, цікаві і неординарні, справжні та відкриті.

Люди, не треба лякатися! Використовуйте такі шанси, якщо вже доля вам їх посилає. Пробуйте себе у різних напрямках і ви отримаєте задоволення від життя! А також задоволення від самих себе. Але у розумних дозах. BE HAPPY!

Коталейчук Аня

Нас нічим не здивувати!

автор Аня

як маленька дитина - з цікавістю пізнавав смак студентського, могилянського життя.

Більш за все мене дивували самі студенти. «Га, дивись, там дівчина з помаранчевим волоссям, а в того на голові якесь вороняче гніздо, а як ти думаєш, у цієї дівчини на ВСІХ місцях пірсинг?» Кого я тільки в Могилянці не бачила! Ходили тут і янголи, і розмальовані ляльки, і невідомі якісь особистості в валянках.

А на плацу! - Чого тільки не відбувалося. Там і валялися, і бігали, як скажені, танцювали, співали, гупали,

життя. Так виходиш взимку, мороз – мінус 30, а вони там, бідненькі, мерзнуть, курять та снігових баб намагаються ліпити. Такі цікаві, оптимістичні натури. Дивували студенти і самим бажанням вирізнитись. Що ж вони тільки не вигадували: хтось голову брив, а інший – навпаки, ігнорував дорогу в перукарню, хтось одягався, зміксувавши всі існуючі та неіснуючі кольори, обвішував себе «фенечками» з голови до ніг. Були й такі, що голяка бігали по Академії (хто не бачив, співчуваю, приголомшуюче дійство).

І раптом я перестала дивуватися та почала сприймати Могиляку такою, яка вона є, з усіма її спудеями, викладачами, працівниками. Саме собою так трапилось...

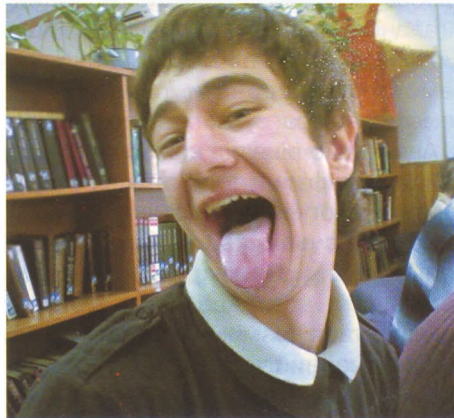
А знаєте, що в цьому хорошого? Ми фізично не можемо бути сірими!!! Нам це не личить! Ми розівчилися зливатись з натовпом блідих та однотипних. Ми – ІНШІ!!!

Зараз могилянців важко здивувати, з'явився певний імунітет до спалахів яскравості. Ми почали спокійно реагувати на зовнішність та вчинки інших. І зараз, щоб здивувати мене, треба вигадати щось вже таке ненормальне, що в жодні штани не влізе. Тому, любі мої студенти, залишайтеся собою, робіть що хочете, радійте життю, та дивуйте один одного...

Навчальний рік вже майже добіг кінця і я, як студентка першого курсу, вирішила підбити підсумки цих феєричних 10 місяців, що їх провела у стінах відомого навчального закладу.

Я дуже хочу, щоб кожен з вас згадав перший у своєму житті осінній триместр! У кожного він був особливий. Згадуються перші дні, коли ти - ще такий невпевнений - тихенько питаєш у старшокурсника: «Не підкажете, як пройти до бібліотеки?», коли дивишся на розклад і не можеш навіть уявити собі, що таке ІДПЗК, ТЙМС, ІДПУ і т.п., сумлінно ходиш на усі, навіть перші(!) лекції та з гордістю вистоюєш чергу, щоб зробити ксерокопію трьох-чотирьох підручників з англійської мови. (А не шукаєш у черзі знайоме обличчя, якому б то довісити!) І, що найголовніше, тебе все дивувало, ти -

гралися та займалися усілякою іншою дурістю. Найбільше мені подобались такі-собі студенти-плацомани, які проводять там більшу частину свого

ПЛАСТИЧНА хірургія суспільства

представлений у всіх регіонах України та у багатьох країнах, де мешкає українська діаспора).

А на цьому варто зупинитися детальніше. Пам'ятаю, як прийшла в Пласт, намагаючись змінити себе й втекти від оточення. Більшість вважає, що головне в Пласті – люди. Саме вони створюють неповторну компанію, де кожен почувається комфортно, де немає «аутсайдерів», де всі по-справжньому рівні. У них спільні пріоритети і подібні інтереси. Варто зауважити, що через таке ставлення дехто приходить у Пласт лише заради прикольної тусовки, нехтуючи основними засадами пластування. Але членство в організації є суто добровільним. Ти тут доти, доки тобі цікаво. Декого відсіюють, а решта – ті, хто справді захоплюється, залишаються надовго. Бо якщо втягнешся, то йти не хочеться.

У кожного з нас великий вибір. Життя дає багато можливостей. Шлях не один, але, обираючи його, варто пам'ятати, що найголовніше – залишитися тим, ким ти є насправді.

Mari4ka

чого йому раніше не вистачало. Хтось шукає друзів і можливість реалізувати свої здібності, хтось прагне дізнатися або спробувати щось нове чи змінити середовище існування. Все це вони знаходять тут, якщо шукають. Якщо докладають зусиль, щоб знайти. Я шукала всього. Високо літала, але мені справді все це було потрібне. Ні, не так... Необхідне! І таки знайшла, змінилася, стала кращою. Всьому, що маю зараз, завдячую великою мірою Пласту. Нещодавно сіла і підрахувала трохи. З'ясувалось, що за останній місяць завдяки Пласту я познайомилась приблизно з сорока людьми. Також виявилось, що з десяти моїх найближчих друзів, восьмеро –

пластуни. Ось так.

Але все це – внутрішній бік. А зовні – пластова романтика, яка найчастіше й вабить тих, хто стомився від повсякдення. Тематичні табори різних напрямків (від гірських, мандрівних та морських до кінних та літунських, де вчать літати на дельтапланах), колоритне святкування традиційних українських свят, пісні біля нічної ватри, безліч вражень і багато, БАГАТО нових знайомих та друзів (Пласт

Вони ходять між вами, могилянці! Ви бачите їх щодня, але часто навіть не здогадуєтесь, що вони інші. Вони – пластуни, і вирізняються хіба тим, що завжди розмовляють українською, легкі у спілкуванні і часом носять яскраві футболки з лілейкою та тризубом на спині. У Могилянці навчається чимало пластунів з різних регіонів України, які беруть активну участь у житті Академії. Про Пласт багато чують, але мало знають. Що ж воно таке?

Офіційно Пласт – це національна скаутська організація України, найдавніша молодіжна спільнота на її теренах, бо виникла вона ще в 1911 році. Але це не зовсім ті скаути, яких ми звикли бачити в американських фільмах, вони не продають печиво! І це зовсім не піонери, як нерідко вважають далекі від організації особи. Пластуни – люди різного віку, яких об'єднує спільний закон: бути вірними Богові й Україні і допомагати іншим; та спільна мета – творити покоління свідомих українців.

За радянських часів Пласт тривалий час був під заборобою, відроджуватись він почав лише на початку дев'яностих років. Тому про нього ще не всі знають, а по-справжньому поширена ця організація лише на західній Україні. Але все змінюється, Пласт дійсно вартий того, щоб про нього почули. Останнім часом про пластунів чимало пишуть в газетах, роблять радіопередачі та документальні сюжети на ТБ, де увага акцентується на зближенні дітей з природою і відродженні українських традицій. На мою думку, суть полягає в іншому. Пласт змінює людей. Кожен знаходить щось своє, але незмінно позитивне,

Сатирична сценка чи удар по корпоративній культурі?

Переповнена актова зала КМЦ, щасливі студенти та усміхнений декан – так розпочиналося довгоочікуване святкування дня ФСНСТ. Невдовзі після несподіваної сценки двох студентів-фрешів не тільки посмішки з вуст зникли, але й деякі присутні, в тому числі й пан Квіт.

Питання на кшталт:

Що це було?

Як таке дозволили?

Яка доля чекає на хлопців?

Та передчасні висновки: „Мені казали, що їх виженуть!” – постійно рояться в стінах нашої Alma Mater. Ми вирішили спростувати плітки, прояснити ситуацію та прислухатись як до хлопців та до решти студентів, так і до деканатів.

Перш за все, ми звернулися до Сергія Мироновича Квіта, декана факультету: „Я не налаштований їх розуміти! Це було і не смішно, і не розумно. Це було зроблено з викликом, брутально та російською. Найстрашніше, що сталося – це удар по корпоративній культурі. Корпоративна культура – те, що відрізняє нас від усіх інших. Вона зумовлює і відповідальність, і ставлення до навчання, тому наші студенти більш успішні. Також ми самі собі створюємо комфортний світ, де нам приємно жити. Якщо ми сюди потрапляємо, то тут значно краще, ніж поза Академією. Чому ми це повинні руйнувати? – я не розумію”. З цим важко не погодитись. Не дарма ситуація розділила могилянців на тих, хто засудив та хто по-дружньому пожалів Олексія і Володимира. Певно, що вони не очікували на такі „спецефекти”. Не розраховували сили слова чи то пак сили гумору...

Пан Квіт неодноразово наголошував, що проблеми в нашому вузі не вирішуються в режимі односторонніх мовчазних репресій чи тоталітарного контролю над діями спудеїв. Саме тому 23 травня відбулося засідання за участі декана ФСНСТ, його заступника, декана з роботи зі студентами, представників СК і головних героїв –

Володимира та Олексія. Такий крок, погодьтеся, є підтвердженням небайдужості з обох сторін: деканатам важлива позиція студентів, а вони, в свою чергу, не бояться відстоювати власні переконання та відповідати за свої вчинки.

Свою точку зору висловив Олексій: „Річ у тім, що я фанат Comedy Club, і думав, що люди розуміють, не будуть настільки неадекватно сприймати цей гумор... Ми були подонками, ми сильно ввійшли в свою роль, але взагалі ми не такі... А вся фішка в цьому номері була в тому, що в кінці повинні були сказати, що виступ хлопців з КПІ закінчено. Для цього була використана російська мова. І за задумом нас в кінці повинні були бити за те, що тупий російський гумор КПІ в Академії не є прийнятним”. Останні слова студента викликали шквал запитань та обурення: „Я дуже рада, що ви не дійшли до КПІ! – втрутилась Олена Василівна – Ви вдарили по українській мові і по проблемі, якої немає в університеті. Ви нав'язали Академії тему, яка ніколи не існувала взагалі!”

Гліб, голова СК, нагадав, що самого номеру ніхто не бачив, хоч про його існування було відомо, формат якого більш-менш уявляли. Лише не уявляли, яка може бути реакція.

Сергій Миронович та пані Третьякова хотіли почути про покарання та висновки. Гліб зауважив: „З цієї ситуації нам варто винести максимум позитиву”. Від голови СК лунали пропозиції про створення чогось на зразок „Кодексу гарного могилянца”.

Виключення з Академії? Стосовно Володимира це неможливо, бо він – вільний слухач. Олексію мали винести догану, а також Сергій Миронович запропонував В'ячеславу Степановичу Брюховецькому розірвати зі студентом Корпоративну угоду. Угоду не розірвали. На Bo.Net'і з'явилась стаття – вибачення, адресована „шановній еліті”.

Позиція пана Квіта та пані Третьякової однозначна – це „удар по

корпоративній культурі”, чого не можна сказати про позицію студентів. Деяким спудеям шкода хлопців, інші – їх засуджують, але більшість погоджується, що жартівники спеціально не хотіли образити студентів інших факультетів.

У будь-якому разі, головне в цій ситуації – зробити правильні висновки. Кожен з нас має ідентифікувати себе не тільки як студента дійсно одного з найкращих вузів України, а й як невід'ємну частинку могутньої корпорації, що йменується Києво-Могилянською академією!

Що ж думають самі студенти ФСНСТ про „сатиричну сценку”?

Чи зрозуміли студенти, що намагалися донести хлопці?

„Вони не хотіли нікого образити! Просто їхнє поняття „не образити” з поняттям інших не співпало. Якби їм дали закінчити сценку, то, так як мені переказували закінчення, там би поганого нічого не було... Всі би гарно посміялися”.

„Хоча моя думка суб'єктивна, але я скажу свою думку: вона (сценка) була знущальною!!! Дикий дуже добре перегнув палку. Він дуже багато на себе бере. Він думає, що йому все дозволено, все йому можна...”.

„Вони типу гнали на інші факультети. Насправді їм сценку не дали показати до кінця, тобто в кінці голос з-за кадру мав сказати, що виступ хлопчиків з політеху закінчено... До Олексія я ставлюсь добре і насправді мені його було шкода”.

„Чесно кажучи, я повністю виступу не чула, тому що була за кулісами. Вони багато поганого наговорили на інші факультети. Дехто їхній гумор зрозумів, дехто – ні. Вони трохи перегнули палку!”

Ми цінуємо приватність, і тому, на прохання студентів, ми не згадували їхні імена.

Кушнір Людмила

Стаття подається в редакції автора. Журнал „Vivat Академія!” не несе відповідальності за її зміст та форму. (прим.ред.)

Про старост, скандали та Президента...

Його часто можна побачити в коридорах Академії. Серйозний вираз обличчя, впевнена хода та чітко спрямований погляд... Але він не такий. При «наближенні до тіла» виявляється дуже простим, щирим та легким у спілкуванні.

Має високу, за мірками могилянського самоврядування, посаду й абсолютно не має зіркової хвороби. І вміє говорити про проблеми в лоб!

Його посада – один з прикладів демократії, яка притаманна виключно нашому університету. Як і критика та підтримка його діяльності. Він – такий самий студент, як і ми: ті ж коридори, аудиторії та бібліотеки. Але він – це певний суб'єкт влади в нашій могилянській спільноті.

Ми розмовляємо з головою СК, Глібом Козаком. Сьогодні тільки про старост, скандал із Днем ФСНСТ та В'ячеслава Степановича Брюховецького. Та далі буде...

- Давай почнемо з того, що у вашій програмі було багато інформації про різні напрямки діяльності СК. Ви при владі. Що зроблено? Що планується?

- Коли ми прийшли, ситуація була досить непростою. Нема жодного якісного нормативно-правового акту, що регулював би нашу діяльність, стосунки зі студентськими організаціями. Почали шукати, розгрібати, писати. У нас був бюджет і план дій. Що зробили? Провели власну інавгурацію, організували вечірку на кораблику, незабаром будуть ще. Крім того, сприяли відкриттю нової бібліотеки, наші люди допомагали Enjoy group у підготовці конкурсу «Mis KMA». Маємо голоси під час обрання наступника В'ячеслава Степановича. Є наша програма, яку ми виконуємо. Вона пов'язана із вирішенням проблем гуртожитку, існує також окремий план по дозвіллі, розвитку спорту. І ще багато цікавого. Зараз літній період – час стратегування та планування.

- Значний акцент у програмі дій блок робить на старост...

- Так, це величезний, потужний ресурс, який має допомогти нам у спілкуванні зі студентами. Буде пікнік для старост, ведуча – Таня Васильєва, переможниця «Mis KMA». Крім того, є ще «Пізнай СК». Проведемо опитування, про те, як люди бачать свій

університет, які проекти можуть зацікавити, дізнаємось оцінку нашим діям.

- Яка роль старости у зв'язку «СК-студент»?

- Власне, зараз, ми починаємо все розхитувати, стимулювати розвиток цього зв'язку. Дуже важко пояснити старості, що він має питати у своїх студентів: «А що трапилось?», «А що ви думаєте?». В сучасному положенні є такий інститут, як Старостат (Збори старост). Де він? – Нема. У більшості старост нема в голові пунктику, що вони на щось і для когось працюють. Вони прибігли – відбули – отримали відпрацювання, певний статус, ставлення викладачів, і все.

- Чим, окрім проїзних, наразі займаються старости?

- Ну як... Вони інформацію збирають. Не всі, але багато хто. Зробив студент щось нехороше, староста почує й піде розкаже. З цим боротись треба! Ми зараз відстоюємо виборність старост.

- Що ти можеш сказати з приводу скандалу навколо Дня ФСНСТ?

- Неоднозначна ситуація. Наша позиція в тому, що Олексій Дикий – не єдиний винуватець, відповідальність лежить на всьому факультеті. Не було генеральної репетиції. Від нього не вимагали показати номер напередодні. Хто винен, що ви не прийшли і не побачили? Спрацював принцип, за яким зараз діє СК та ситуативно діяв Дикий: я роблю максимум, а ти зроби краще. Треба було прийти та зробити краще!

- Чим все закінчилося?

- Корпоративну угоду не розірвано. Прилюдне вибачення на Vo.Net і показувий характер цього досвіду – ось результат. Є така штука, катарсис. От цей випадок багато що продемонстрував. У мене немає ілюзорних вражень про загальний рівень корпоративної культури та елітності в Києво-Могилянській академії. Я – студент, бачу з середини. Так, мені не все подобається, я готовий це міняти, готовий впливати. Але бачу величезний позитив! Сам зал відчув, що так не можна, це негарно. І нехай тридцять відсотків – пафос, але є люди, що хоч на день, та змінилися. В усьому треба шукати хороше!

- Рішення В'ячеслава Степановича про зміну посади. Що ти про це думаєш?

- Я підтримую його. Це не означає, що я не люблю Брюховецького. Він говорить дуже мудрі речі. Настає час, коли треба змінюватись. Я згоден з тим, що має прийти новий менеджер, який струсне все, зробить боляче, для того, щоб було краще. Все буде добре!!!

Засоби масової інформації та провокації

Кажуть, що ЗМІ – найбільша помийна яма суспільства, а поети, вчителі та журналісти – совість народу... З чимось маємо погодитись.

Яке буття могилянських мас-медіа

сьогодні, ми з'ясуємо у цьому та наступних випусках.

Об'єкт перший – «Могилянський вісник», перший герой – Юля (you la), головний редактор, натхненник та організатор.

- Питання історичне: з чого починався «МВ»?

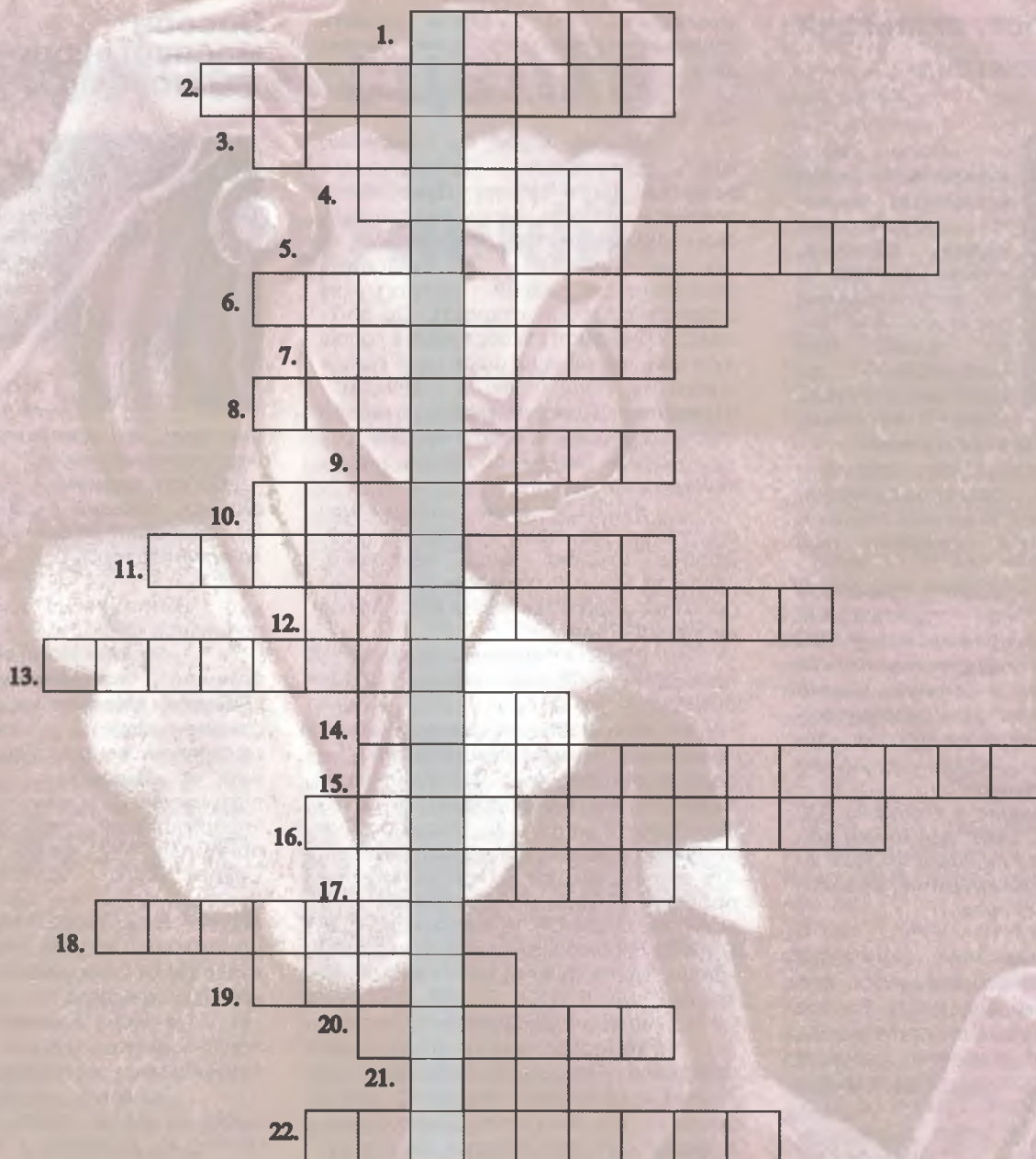
- «Вісник» почався зі свідомого бажання продовжувати справу "Майдан Магилянки", (газета, що ознаменувала цілу епоху в могилянському самвидаві, на сьогодні вже не видається – ред.) тобто підтримувати вільний студентський інформаційний простір. Коли я прийшла у "ММ", слова, тоді ще голови Спудейського братства, Миколи Ковальчука про те, що старші курси підуть, а молодші повинні будуть продовжити справу, запали мені в душу. Ними я керую сьогодні й буду керуватися надалі.

- А ти не боїшся, що трапиться подібне: та команда, що зараз працює, піде і «Вісник» перестане існувати?

- Сьогодні перед "Могилянським вісником" стоїть два завдання: по-перше, піднімати і по можливості вирішувати проблеми Академії та могилянців; а по-друге, надавати можливість студентам спробувати себе у журналістській справі. Від початку нами рухали не особисті амбіції, не ними живемо зараз, тому ми обов'язково передамо свої напрацювання молодшим колегам.

- Чи можна сказати що «МВ» - скандальне чи провокативне видання?

- "Могилянський Вісник" провокує тільки на українськість і небайдужість. Образи представників адміністрації та студентів неприпустимі. У проблемних матеріалах ми завжди подаємо дві точки зору, адже усі прагнуть об'єктивності.

Запитання:

1. Мета студента на сесії.
2. Маленька книжка, по якій можна вивчити предмет за 20 хв перед іспитом.
3. Ім'я засновника Києво-Могилянської академії.
4. Газета «..... Академії»
5. Такий собі студентський готель-божевільня
6. Якщо українська, то пані Калиновська, якщо англійська, то пані.....
7. Справжні курячі бійки – хто кого перекричить, і за це ще бали ставлять.
8. Критичні дні тричі на рік.
9. Гола жінка в бакалаврській бібліотеці
10. Черепаха
11. Зубрильний центр
12. Це звільнить тебе від фізкультури та зарахується, як внесок у розбудову Могилянки.
13. Вони хоч і маленькі, але скільки задоволення... (зазвичай бувають після критичних днів)
14. Люди, музика, спілкування, перерва, серце могилянки, 1-ий та 2-ий – це....
15. Тут два варіанти: чи платитимеш гроші, чи пахатимеш, як коняка на(доля кожного бюджетника)
16. (Не)Улюблена станція метро
17. Дивнувата особа, яка 90 хвилин полощить тобі мозок .
18. 15 хвилин Інтернету, а далі Ctr+C, Ctr+V, титульна сторінка і список літератури.
19. Хочеш, не хочеш – все одно з'їж, В День Академії смачний
20. Час плинний, а черга до нього вічна.
21. Скільки треба часу перед іспитом, щоб вивчити весь предмет.
22. Йому кожного року промивають голову.

Катя

Микола

Настя

Для мене Могилянська - це...

- Життя, рідна мама. А плац - папа!
- Перший плац, другий плац та ідальня, а між ними туалет, аудиторія та деканат.
- Люди, що вміють жити!!!
- Навчальний заклад для VIP-персон.
- Квіток у майбутнє.
- Традиції, своєрідний студентський народ, вміння виживати, титанічні зусилля та багато красивих дівчат.
- Дух із дивизом «Геть мажорів з Могиляни!»
- Багато цікавих знайомств, щеплення від лікешів.
- Можливість бути вільним!
- Стиль життя!
- Найвищий ступінь свободи!
- Дитяча мрія!
- Старі будівлі, красиві корпуси та дух прагнущих, над плацом вітає.

Марічка

Іван

Олег

Наталка

Олег

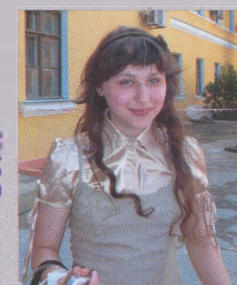
Катя

Оля

Олеся

Ян

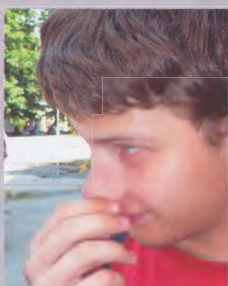
Денис

Марія

Сергій

Оля

Тарас і Даша

Артур

Я в Могилянці, тому що...

- Могилянська дає найкращу освіту, а всі хочуть бути найкраще.
- Тому що я краший!
- Так, вигиню.
- Тут мало народу та родинний тиск.
- Мене тут цінують.
- Це краще для мозку, ніж дискримінація.
- Тут немає політичних дискусій.
- Мені подобаються Брюквені.

UKMA Library * Book

0421540

Олексій

Наша команда

Приєднуйся!

8.050.1331158 Оля

VACADEMY@UKR.NET

8.096.7062935 Аня